

שמעון לא השתעמם

שמעון לא היה כזה. הוא היה בחור רציני. אפילו נשיקה היה מקבל ברצינות. ולמסכן זה קרה מה שיקרה לכל הבחורים הרציניים...

מאת חביבה גזוז

מה? לא הכנת כלום? ואתה תענה לה: רק את עצמי. כך תאמר לה. אם את יוצאת אתי, אז זה בגללי ולא בגלל המקום שאנו הולכים אליו. מובן? כך תאמר לה.

"או=וא", אמר דוד. "זה חוק. נדמה לי שאני זוכר דבר דומה לזה. האם לא אני?"

"בדיוק", אמרה שולה. "ואז התא- הבתי בך."

"ובאמת לא להכין כלום?" שאל שמעון.

"כלום כלום", אמרה שולה.

"רגע", אמר דוד. "זה לא בדיוק כך. אני זוכר שאז הכנתי משהו. נדמה לי שזה היה איזה קונצרט של תקלי- טים."

"ובכל זאת נשארו בבית", אמרה שולה.

"לא חשוב", אמר דוד. "אבל צריך להכין נסיגה."

עד חצי הלילה החזיקו שולה ודוד בשמעון ומזגו לתוכו אומץ עם קוניאקים, וסיפרו אלף לילה ולילה על תקופת חיזורם.

למחרת, אחרי הצהריים, התרוצץ שמעון בעיר וסידר תקליטים ופאטיפון וכל מה שדרוש כפרפראות לזה, עד שעיקף ככלב, ואז חזר אל חדרו, והשי- תרע על הספה להשיב את כוחו.

הוא חזר לעצמו על הטכסט של השיחה עם מיתה הערב. היא תאמר. הוא יאמר. הוא יאמר. היא תאמר. שולה אמרה שתאמר. שולה היא בחורה, והיא יודעת.

ונרדם.

ופתאום התעורר. בחדר היתה מיתה.

"חבל שהתעוררתי", אמרה, "רציני- להעיר אותך בנשיקה."

"או אני ישן", אמר שמעון.

"לא. קום."

הוא קם, ופלכל בעיניו. היא הב- טיחה לבוא בשמונה וחצי. האמנם כל כך מאוחר?

"מה? כבר שמונה וחצי?"

"לא", אמרה מיתה. "הבט, שמעון. הכנת משהו להערב?"

אהה! הנה הרגע המתאים. בדיוק כמו שאמרת. שולה. אומץ, שמעון, אומץ! רק לא לאבד את הטון. להתגר- רות — הכון. הוא עצם את עינו הימנית עד חציה, והעלה על חצי פניו חיוך של ביטול, כמו שראה בראי- "לא", אמר שמעון. "לא הכנתי כלום."

"מצוין", אמרה מיתה. "באתי להו- ריע לך כי לא אוכל לצאת אתך הערב. צריכים לבוא אלינו אורחים."

לא. לא. הוא ישאל את מי? אה. ודאי. את דויד.

דויד כבר נשא אשה. מי שנושא אשה מתחייב לענין אותה כל ימיה, עד זקנה ושכיבה. אחרת — לא היתה נישאת לו. איך יענין אותה, אם בממ- רורים או בטרדנות או במדגים, — זה כבר ענינו. אבל לענין אותה חייב הוא.

ואין חכם כבעל הנסיון.

"האלו, דויד? שמע. זה שמעון מדבר. כן. לא. לא בענין הכסף. אף, הקשב רגע, שמע, דויד. אבל ברצי- גות. ראה: ביום הששי אני יוצא עם בחורה. כן. מותק. אבל הבט: היא כואת שמשמעמת. כן. משמעמת נר- רא. ואני צריך שהיא לא תשתעמם. הבנת? או הבט: לאן לוקחים אר- תה?"

דויד לא ענה מיד. בטלפון נשמע זמזום חרישי. זה היה כאילו חרקו מחשבותיו של דויד. ודאי חושב הוא חושב בחוזקה, או לפחות מנסה הוא להזכר מה היה הוא עושה במצבים כאלה.

"ידע מה?" אמר דויד. שמעון לא ידע מה. "זה קצת קשה. שולה אף פעם לא השתעממה. אבל הבט הגה. אולי נשאל אותה? היא בחורה, אם כי היא אשתי. ובחורה צריכה לדעת. בחורות תמיד יודעות."

"מ", אמר שמעון לטלפון. "אולי אתה צודק."

"ובכן", אמר דויד. "בוא אלי העי- רב. נשאל את שולה."

שולה היתה מלאה אהדה, וכדרך נשים, שמחה מאד להתערב בעסקי אחר- רים. היא שאלה, קודם כל, איזה פרצוף היא מיתה.

"יופי של בחורה", אמר בעלה.

"מנין אתה יודע?" זקפה עליו שו- לה עינים חשדניות.

"האין את רואה שהוא מאוהב בה?"

"אולי תביא אותה אלינו?" הציעה לשמעון.

"ברצון הייתי עושה כך", אמר שמ- עון. "אבל היא אומרת שאיננה רוצה ללכת אל זוגות נשואים."

"בעצם, מה הבעיה?" התחילה פת- אום שולה מתחילה.

"בוקר טוב", אמר דויד. "הוא צריך לצאת אתה מחר בערב, וקיבל ממנה התראה: שלא יהיה משעמם. כעת את מבינה, גולם, כלומר בובה, מותק, מר- תק, איי."

"ואיך תמיד?" שאלה שולה, אחרי שהרפתה מאוזנו של בעלה.

"מספיק בקושי", אמר שמעון.

"יודע אתה מה?" אמרה שולה. "לא. הוא לא ידע מה. אתה צריך, אחת ולתמיד, לחסל את המצב הזה. שמע לי. העמד אותה כך שתצטרך היא לענין אותך. מבין? אחרת אין לדבר סוף."

"טוב, אבל איך?" התערב דויד.

"אל תכין כלום. כשתיפגשו מחר, והיא תשאל אותך: לאן? ענה לה: לכל מקום שתצוי. ואז תאמר היא:

משועממת דין הוא שתהיה יפהפיה. האחרות אינן משתעממות, כי אין להן כל זכות לכך; ולהפך: הן משתד- לות לענין אותך, או — ההגונות שב- הן — גם מתענינות בך. אבל את מיתה צריך לענין תמיד.

"רק שלא יהיה משעמם."

וזה כל כך קשה. ביחוד אם כל העת תלוי השעמום מעליכם ומאיים.

הערב לקח אותה לתיאטרון. מה שהיה על הבמה לא ראה בדיוק, כי עי- ניו התעקשו לפזול אל הפרופיל של מיתה. אבל היא השתעממה. זה היה ברור. וגם לא היה מי שיראה כי יושבים הם בשורה הראשונה, ובכלל.

לפני זה, ביום השלישי, הלכו לקול- נוע. גם שם לא ראה מה על המסך. מיתה צחקה פעם אחת ופהקה פעמיים. ואחר כך, בבית הקפה, לא היה מי שאפשר לדבר איתו. מלבד שמעון.

וכעת יש לפניו יום ששי, ואין בהחלט לאן ללכת. בית קפה עם מר- סיקה של תקליטים — צריך לשבת. אולי תהיה חברה, ואולי לא. הירקון — מוכרחים לשבת. וחברה לא תהיה, מלבדו, כמוכן.

ואולי יקחנה לאיזה מקום שרוקדים בו? כל עוד נעות הרגלים ויש רעש של מוסיקה אין עליך חובה לדבר או לעשות כל מאומה, ובינתיים עובר הזמן (שמעון החל מתירא מפניו) עד שמותר לך להשאיר כמה רגעים לבדך אתה, ואו, כמוכן, צריך להזהר שלא לקמט את החולצה או את החצאית. אבל היא תשתעמם. ודאי שתשתעמם, לרקוד הרי יכולה היא עם כל אחד, ולא דוק אתו. לא. אם יוצאת היא אתו, עליו למצא לה משהו מיוחד. זאת חובתו. משהו מיוחד. כמו, למשל, — מה?

שמעון, במבוכתו, עשה מה שער- שים כולנו במבוכתנו: הוא פנה אל מומחה, לשאול בעצתו. הוא צלצל אל מושו.

"האלו, מושו? זה שמעון. הגד, מושו: מה עושים לבחורה שלא תש- תעמם?"

"משקים אותה שמן קיק", יעץ המומחה.

לא. לץ עצה לא יעוז. הוא מתחכם, אבל איננו חכם.

מי באמת מבין בעינים כאלה? אר- לי ברוך? הוא דון-זיואן איום. לפחות לפי הסיפורים שהוא מספר. לידו ודאי אין הנערות משתעממות.

"האלו, ברוך? זה שמעון. הגד, ברוך: מה אתה עושה לבחורה כשהיא משתעממת?"

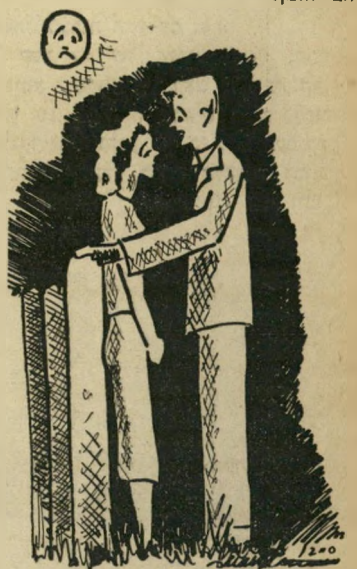
(את תשובתו של ברוך אי אפשר להדפיס).

"לא, ברצינות", אמר שמעון, "מה עושים לה?"

"שמע לי", השיב ברוך ברצינות, "כשבחורה מתחילה להשתעמם זה סימן שצריך לגמור אתה, מהר. אם לא, תגמור היא אתך. תן לה נצל בישבן, מבין?"

זאת היתה אמת. גם שמעון מסוגל היה להבין את הדבר, אבל הרי זה כמי שמציע תרופה לפיוול — כריתת הראש.

כך, יקירי, יש אנשים המתיראים מפני הזמן. לא סן יעבור, אלא פן לא יעבור. ומדוע זה? הן יש כל כך הרבה לעשות בזמן, — יכולים לרקוד בו, ויכולים לשחק בו, ויכולים לפלרטט בו, ויכולים גם ללמוד בו דקדוק ואת תולדות המעוטים הדתיים (עם כל מורי הסמינר ביחד!) אבל יש אנשים המת- יראים מפניו. השעות באות עליהם מאיי- מות בריקנותן, כבודות, מעיקות, והם מוכנים להמלט, לכל כותן, מכל מעשה. הם מוכנים גם להועיל, גם ליצור, גם לענג את הזולת, ובלבד שלא יעיק עלי- הם הזמן.

שמעון לא היה כזה. הוא היה בחור רציני. רציני נורא. גם כשהיה מקבל נשיקה היה מקבל אותה ברצינות. ותמיד היה מהורהר. קשה לדעת על מה היה חושב כל כך. ואולי לא היה חושב כלל, ורק היה לו כאב בטן?

הוא לא התירא מפני הזמן, מפני שהיה תמיד עסוק. הוא היה כל כך עסוק עד שלא היה לו זמן ללכת לקול- נוע או לשרוק לגינגיות ברחוב וגם לא לדגוג כלבים מאחרי אזניהם.

ולמסכן זה קרה מה שיקרה לכל הבחורים הרצינים והעסוקים. אולי מפי- ני שהם רצינים ועסוקים כל כך.

השעה היתה חצי הלילה. הוא לוח אותה לביתה. על המדרכה, לפני הפש- פש, פנתה אליו. על פניו היה אותו חיוך אוילי שהיה מוכר לה כל כך מא- הבותיה הקודמות. כולם כך.

"ביום הששי", הודיעה לו.

"בשעה שבע?" שאל בשקט.

"לא. זה מוקדם. בשמונה. לא: בשמונה וחצי."

"אני אחכה", הבטיח. כן. הוא יחכה, כמו תמיד. והיא תאחר, כמו תמיד. אבל הוא יחכה.

"לאן תקח אותי?" שאלה בחשד- גות.

"עוד אינני יודע", הודה ברפיון. אה, השבת הזאת, עם כל הדתיים ביחד! פשוט אין לאן ללכת. "אבל אמצא משהו. עוד אמצא", הבטיח.

"רק שלא יהיה משעמם", התרתה בו הנערה.

הגביהה עצמה על בהונותיה, הגיעה קרירות שפתיה על פיו, וחמקה.

שמה היה מיתה, והיא ידעה שהיא יפה. שמו היה שמעון, והוא ידע שהיא יפה. כבר הגיע הזמן שיידע. עלמה כה